



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové, v právní věci žalobce: **M. O.** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2014, č. j. KUZL-3087/2014, sp. zn. KUSP-3087/2014/DOP/Ze, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 7. 2014, č. j. 22 A 59/2014 – 28,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 7. 2014, č. j. 22 A 59/2014 – 28, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Jím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravy, ze dne 6. 12. 2013, č. j. MUUH-OD/24130/2013/PrchJ Spis/, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč.

[2] Krajský soud vyšel v napadeném usnesení z toho, že tvrzení stěžovatele v žalobě, že mu bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 11. 5. 2014, není pravdivé. Z doručenky založené ve správním spisu vyplývá, že mu bylo doručeno k rukám jeho zástupce,

společnosti FLEET Control, s.r.o. (dále jen „společnost FLEET Control“), dne 14. 2. 2014. Soud přípisem umožnil stěžovateli, aby se vyjádřil ke shledaným skutečnostem, které jsou v rozporu s jeho tvrzením uvedeným v žalobě. Na tuto výzvu reagoval podáním, v němž uvedl, že žalovaný doručoval toto rozhodnutí do datové schránky společnosti FLEET Control, která nebyla zástupcem stěžovatele s tím, že neexistuje plná moc, která by takové zmocnění osvědčovala. Ze správního spisu žalovaného však soud zjistil, že je v něm založena kopie plné moci ze dne 31. 7. 2013, kterou stěžovatel udělil plnou moc k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, vedeného pod sp. zn. 2013/0520, společnosti FLEET Control. Lhůta pro podání žaloby tak podle § 40 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), uplynula dnem 14. 4. 2014. Protože žalobu stěžovatel zaslal do datové schránky až dne 12. 6. 2014, je zjevné, že lhůta nebyla dle § 40 odst. 4 s. ř. s. zachována, a proto ji jako opožděnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání stran

[3] Proti usnesení krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatňuje námitky podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel v soudním řízení namítl, že rozhodnutí žalovaného mu nebylo doručeno, neboť žalovaný doručoval rozhodnutí právnické osobě, o které se domníval, že je zmocněncem stěžovatele, nicméně tomu tak nebylo. Stěžovatel tuto skutečnost odůvodnil tak, že ve správním spise není založena žádná plná moc, která by osvědčovala, že si zvolil ve správním řízení zástupce.

[5] Stěžovatel plnou moc ze dne 31. 7. 2013, která je založena ve správním spise, nikdy nepodepsal. Podpis na plné moci, na kterou odkázal krajský soud, je podpisem jeho syna, Mv. O., trvalým pobytem shodným se stěžovatelem. K takovému rozporu došlo tak, že syn stěžovatele zaslal předvolání k podání vysvětlení, které se týkalo jeho otce, společnosti FLEET Control, a to spolu s předvoláním, kterým byl sám syn stěžovatele vyzván k podání vysvětlení. Syn žil v právním omylu, že obě písemnosti se vztahují k jeho osobě. Proto požádal společnost FLEET Control o zastoupení v obou věcech. Společnost FLEET Control správně vystavila plné moci a tyto obě zaslala synovi stěžovatele k podpisu. Ten však nepostřehl, že jedna z plných mocí zní na jeho otce a vlastnoručně podepsal obě. Stěžovateli tak nebylo známo, že by měl být zastoupen. To lze dovodit též ze skutečnosti, že dne 23. 9. 2013 zaslal osobně správnímu orgánu omluvu z osobní účasti pro svůj zdravotní stav, jakož i ze skutečnosti, že podpis na plné moci se zcela jednoznačně evidentně typově shoduje s podpisem syna stěžovatele, k čemuž přiložil podpisy stěžovatele i jeho syna. Krajský soud tedy při rozhodování odkazoval na plnou moc, která zjevně nebyla podepsána stěžovatelem, a platí tak žalobní tvrzení, že stěžovatel si v řízení žádného zástupce nezvolil. Stěžovatel uvedené skutečnosti osvědčuje též čestným prohlášením svého syna.

[6] Plná moc ze dne 31. 7. 2013 navíc nemohla osvědčovat zastoupení v řízení o přestupku, které nemohlo být zahájeno dříve, než 9. 10. 2013, kdy byl vyhotoven dokument „Zahájení řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání“,

pokračování

který navíc nebyl zaslán stěžovateli, ale toliko společnosti FLEET Control. Nelze akceptovat zmocnění, jehož udělení je výlučným právem účastníka řízení, dříve, než je zahájeno řízení a tedy v době, kdy zmocnitel není účastníkem řízení, neboť ustanovení § 33 odst. 2 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jasně uvádí, že plná moc se uděluje „pro celé řízení“. Dopředu lze udělit pouze tzv. presidiální plná moc ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Ta má však zcela jiný účel i náležitosti. Názor stěžovatele má oporu též v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 9 As 87/2010 -77, dle kterého není možné akceptovat plnou moc, pokud byla udělena před zahájením řízení. Oporu pro tvrzení, že plná moc udělená před zahájením řízení je absolutně neplatná, lze najít též v čl. 6 odst. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Povinnost doručovat oznámení o zahájení správního řízení o přestupku do rukou osoby podezřelé z přestupku vyplývá rovněž z ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu.

[7] Krajský soud tedy vycházel z plné moci, kterou stěžovatel nepodepsal, a i v případě, že by tuto podepsal, tak by taková plná moc byla neplatná a nezakládala by žalovanému právo doručovat písemnosti společnosti FLEET Control. Za datum doručení rozhodnutí žalovaného je tedy nutno považovat den 11. 5. 2014, kdy se stěžovatel fakticky s rozhodnutím žalovaného seznámil. Na žalobu podanou dne 12. 6. 2014 je tedy nutno hledět jako na včasnou.

[8] Stěžovatel spatřuje nesprávnost v postupu soudu v tom, že nebyl seznámen s podkladem, na základě kterého soud usoudil, že žalovaný doručoval rozhodnutí do datové schránky společnosti FLEET Control po právu. V napadeném usnesení soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 Afs 63/2010 – 65, ve věci COIN, spol. s r. o. (dále jen „rozsudek COIN“), dle kterého v případě pochybností o datu oznámení napadeného rozhodnutí je nutno dát účastníkům možnost se před vydáním rozhodnutí k pochybnostem vyjádřit. Dle názoru stěžovatele byl soud povinen předložit stěžovateli důkaz, ze kterého dovozoval, že napadené rozhodnutí bylo doručeno ke dni 14. 2. 2014 tak, aby se stěžovatel mohl k takovému důkazu vyjádřit. Pokud by soud stěžovateli předložil předmětnou plnou moc, ze které soud usoudil, že si zvolil ve správním řízení zástupce, stěžovatel by argumentaci, kterou nyní předkládá v kasační stížnosti, předložil již v podané žalobě.

[9] Rozhodnutí soudu proto považuje za nezákonné a navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby jej zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný. Tvrzení stěžovatele, že vlastně plnou moc nikdy neudělil k zastupování, je dalším z katalogu námitek zpochybňování plných mocí. Hrátky s plnými mocemi stěžovatele řešil aktuálně Nejvyšší správní soud v několika rozsudcích. Akcentovat lze především rozsudek ze dne 7. 8. 2014, č. j. 10 As 151/2014 – 33, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou spekulací taktikou stěžovatele, která nebyla založena jako v řešené věci na tom, že by plnou moc stěžovatel nikdy nepodepsal, ale na tvrzení, že pouhá kopie plné moci neprokazuje řádné zastoupení, neboť nikdy nebyl zaslán originál plné moci. V něm mimo jiné dovodil, že pokud by snad byla stěžovatelova tvrzení o absenci účinků zastoupení pravdivá, kontrastuje to s tím, že stěžovatel zůstal v celém řízení naprosto pasivní a jednaly za něj osoby, které ho (prý)

nezastupovaly. Tato tvrzení proto v kontextu celého případu vyhodnotil soud jako jednoznačně účelová, protichůdná a nevěrohodná. Dále poukázal na rozsudek ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014 – 31, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na procesní obstrukce zmocněnce řidičů ve správním řízení, na které často navazuje i advokát v řízení před správními soudy. Plná moc ze dne 31. 7. 2013 k zastupování společností FLEET Control se dostala do dispozice správního orgánu prvního stupně dne 19. 9. 2013 v souvislosti s podaným odvoláním proti uložené pořádkové pokutě za nedostavení se k podání vysvětlení. V plné moci je výslovně uvedeno, že stěžovatel zplnomocňuje společnost FLEET Control ve smyslu ust. § 33 a 34 správního řádu k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu vedeného pod spisovou značkou 2013/0520. Podle ní také substituční zmocněnec P. K. jednal. Omlouval se z ústního jednání, podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Těžko lze uvěřit tomu, že by popsané kroky činil zmocněnec pro zábavu a zkrácení si volné chvíle bez vědomí stěžovatele. Správní řád neomezuje aktivování účinku plné moci až po zahájení správního řízení. Naopak lze ji udělit kdykoliv a to i před zahájením řízení. Klíčové je posoudit obsah plné moci. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[11] K vyjádření žalovaného podal stěžovatel repliku. V ní poukázal na to, že rozsudky, na které se žalovaný odkazuje, jsou na věc nepřiléhavé, neboť předmětem posouzení v těchto věcech bylo, zda lze přiznat právní účinky plné moci, kterou zmocnitel podepsal, avšak nedoložil v originálním vyhotovení, ale v prosté kopii. Zde však jde o jinou věc, neboť plná moc vůbec nebyla stěžovatelem podepsána, když ze skutkových okolností věci je zřejmé, že ke stěžovatelem tvrzené situaci objektivně dojít mohlo. Ačkoliv formálně stěžovatele zastupovala společnost FLEET Control, reálně tak činil P. K. jako člen občanského sdružení Nechcípokutu.cz, o.s. Občanská sdružení zpravidla vykonávají svou činnost zdarma, v zájmu dalších spoluobčanů. Úlohou společnosti FLEET Control jako člena občanského sdružení Nechcípokutu.cz, o.s., je toliko usnadnit doručování. Syn stěžovatele je členem občanského sdružení Nechcípokutu.cz, o.s., a proto má dle stanov nárok na to, aby jej občanské sdružení zastupovalo v právních věcech dopravního charakteru, a to i v případě, kdy v důsledku jeho jednání je obviněna jiná osoba. Stejně jako v dané věci, kdy v důsledku toho, že byl při silniční kontrole zastaven syn stěžovatele, byl obviněn z přestupku jeho otec jako provozovatel vozidla. Je pak zcela logické, že občanské sdružení Nechcípokutu.cz, o.s., připravilo na základě zaslaných podkladů plnou moc jak řidiči, tj. synovi stěžovatele, tak stěžovateli jako jeho otcí. Syna stěžovatele ani nenapadlo, že by za (laicky vnímáno) „jím spáchaný“ přestupek mohla být obviněna jiná osoba. K argumentaci žalovaného ohledně právní účinnosti plné moci udělené před zahájením řízení stěžovatel žádá soud, aby k této otázce zaujal stanovisko a odstranil tak nejednotnost postupu správních orgánů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadené usnesení v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž

pokračování

by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Před projednáním ve věci samé je soud povinen si posoudit, zda jsou dány podmínky řízení, mimo jiné i to, zda je žaloba podána včas. V tomto směru postupoval krajský soud správně, pokud se touto otázkou zabýval. Je však třeba poukázat na to, že otázka včasnosti podání žaloby byla od samého začátku řízení nejasná. Již v žalobě stěžovatel uvedl, že ačkoliv považoval správní orgán prvního stupně i žalovaný za zmocněnce společnost FLEET Control, stěžovatel jej nikdy nezmocnil a ve spise neexistuje žádná plná moc toto prokazující, když ke stejnému závěru došel i Krajský soud v Brně v usnesení ze dne 29. 4. 2014, č. j. 22 A 29/2014 – 31. Stěžovateli žádná písemnost v průběhu celého řízení doručena nebyla. O rozhodnutí žalovaného se údajně dozvěděl až dne 11. 5. 2014 cestou právní zástupkyně jeho syna. V návaznosti na to požádal krajský soud žalovaného o sdělení data převzetí rozhodnutí stěžovatelem. Ten odpověděl, že rozhodnutí převzal zástupce stěžovatele společnost FLEET Control. Následně krajský soud vyzval stěžovatele výzvou ze dne 1. 7. 2014 k „vysvětlení rozporu v uvedení data doručení žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14. 2. 2014, č. j. KUŽL-3087/2014 žalobci (žalovaný sdělil, že žalobci bylo doručeno dne 14. 2. 2014, v žalobě však jako datum doručení žalobce uvedl 11. 5. 2014).“ Na to reagoval stěžovatel přípisem ze dne 14. 5. 2014, ve kterém v podstatě zopakoval to, co již uváděl v samotné žalobě, tedy zjednodušeně to, že doručováno bylo společnosti FLEET Control, kterou ale nezmocnil. V řízení tedy nebylo nijak sporným to, kdy bylo doručeno společnosti FLEET Control. Stěžovatel však opakovaně tvrdil, že této společnosti plnou moc neudělil. Na to, že se ve spise nachází plná moc ze dne 31. 7. 2013, která měla být udělena stěžovatelem, však stěžovatel nijak upozorněn nebyl, a právě na této skutečnosti krajský soud vystavěl svůj závěr o opožděnosti žaloby.

[14] Při posuzování správnosti postupu krajského soudu lze poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06, ve kterém Ústavní soud mimo jiné uvedl: „Ani jinak nelze na žalobci při podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu rozumně požadovat, aby – již dopředu – rovněž dokládal, že je jeho žaloba návrhem včasným, resp. aby předem oponoval všem představitelným rizikům jeho případné opožděnosti (a uváděl k tomu rozhodné „skutečnosti“), nemůže-li ostatně budoucí názor soudu v této otázce předjímat.“ Na tuto myšlenku navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 Afs 87/2009 – 131, ve kterém dovodil, že pokud byl v řízení před krajským soudem žalobce seznámen s důkazy žalovaného vyvracejícími žalobcem tvrzené okolnosti doručení správního rozhodnutí a tyto důkazy byly i předmětem jednání soudu, pak nelze s ohledem na § 109 odst. 5 s. ř. s. (tehdy § 109 odst. 4) uplatňovat nové důkazní prostředky ohledně okolností doručování až v řízení o kasační stížnosti, včetně případu, kdy byla žaloba odmítnuta pro opožděnost. Stěžovatel proto nebyl s kasační stížností úspěšný, neboť mu krajský soud poskytl dostatek prostoru pro zpochybnění závěrů o opožděnosti žaloby. Z uvedených rozhodnutí je třeba dovodit závěr, že žalobce nemusí dopředu nabízet veškeré myslitelné argumenty pro včasnost jeho žaloby, ale musí reagovat na pochybnosti, které v řízení před krajským soudem vyjdou najevo.

[15] V tomto směru je třeba interpretovat také rozsudek COIN. V něm Nejvyšší správní soud uvedl: „je základním právem účastníků řízení vyjádřit se před rozhodnutím ve věci k

zásadním skutkovým okolnostem, na nichž rozhodnutí soudu závisí. Stejně tak je právem účastníků řízení předkládat (navrhovat) soudu důkazní prostředky svědčící jejich skutkovým i právním tvrzením obsaženým v žalobě. ... Bylo proto naopak povinností krajského soudu, pokud došel k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno (oznámeno) ve skutečnosti v jiný den, než tato výslovně deklarovala v žalobě, aby jí spolu s řádným poučením (§ 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 43 o. s. ř.) umožnil se k této okolnosti vyjádřit a předložit k tomuto svému skutkovému tvrzení relevantní důkazy. Teprve pokud by stěžovatelka na výzvu soudu řádně nereflektovala a své tvrzení o včasnosti žaloby nepodepřela důkazními návrhy, bylo by na místě její žalobu odmítnout. Tak tomu ale v této věci nebylo. Uvedené pochybení krajského soudu je proto nejen zatíženo vadou v řízení před krajským soudem, ale také ve svém důsledku, jak je přílehlavě poukazováno v kasační stížnosti, porušuje právo stěžovatelky na přístup k soudu ve smyslu ustanovení čl. 36 Listiny. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že je povinností správního soudu, pokud dospěje oproti žalobci k závěru, že napadené rozhodnutí bylo doručeno (oznámeno) žalobci v jiný den než v den, jak bylo uvedeno v žalobě, a tato okolnost by měla mít za následek odmítnutí žaloby pro opožděnost, umožnit žalobci vyjádřit se k této okolnosti a navrhnout na podporu svých tvrzení důkazní prostředky. Teprve po té lze uvážít otázku včasnosti podané žaloby.“ Ačkoliv krajský soud při vědomí tohoto rozsudku stěžovatele k vyjádření vyzval, nelze tuto výzvu považovat za dostatečnou. V rozsudku COIN šlo o situaci, kdy bylo zástupci žalobce doručováno opakovaně a žaloba byla podána ve lhůtě počítané od opakovaného doručení. Důvodem opakovaného doručení však byla předchozí nemoc zástupce žalobce, což ze spisu nijak nevyplývalo. Soud pak, aniž by dal žalobci možnost reagovat, vyšel z dodejky ve spise o prvním náhradním doručení. V uvedeném případě pak skutečně stačilo, aby pro odstranění pochybností soud vyzval žalobce k vysvětlení rozdílu ve dni uváděném v žalobě a v datu, který dovozoval on sám z dodejky ve spise. Jak však vyplývá z rozhodnutí uvedených v bodu [14], je třeba tento závěr vykládat obecně tak, že soud musí žalobci umožnit vyjádřit se ke konkrétním pochybnostem soudu o včasnosti podané žaloby. V rámci kontradiktornosti řízení by samozřejmě následně měl umožnit též reagovat dalším účastníkům, a to buď písemně nebo při jednání (i s ohledem na možnou nutnost provádění dokazování), neboť soudu nic nebrání odmítnout návrh pro opožděnost i po jednání.

[16] Vzhledem k tomu, že pro posouzení včasnosti žaloby se spornou stala otázka zastoupení stěžovatele, nikoliv toho, kdy bylo rozhodnutí doručováno společnosti FLEET Control, měl krajský soud vyzvat stěžovatele k vyjádření se k rozporu jeho tvrzení o tom, že plnou moc neudělil, s plnou mocí ze dne 31. 7. 2013, založenou ve správním spise. Pokud by totiž bylo tvrzení stěžovatele pravdivé, že nikdy plnou moc společnosti FLEET Control neudělil, pak by logicky vycházel z toho, že taková plná moc se ve spisu nemůže nacházet. Pokud by krajský soud k uvedenému stěžovatele vyzval, mohl by, jak sám uvádí, veškerou argumentaci a důkazy nyní předkládané v řízení o kasační stížnosti předložit již v řízení před krajským soudem.

[17] Stejně jako v rozsudku COIN tak krajský soud své řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Soud tak musí dát účastníkům možnost se k okolnostem zastoupení vyjádřit a teprve poté si znovu posoudit otázku včasnosti podané žaloby. Nejvyšší správní soud se za této situace nemohl vyjadřovat k argumentaci obou účastníků ani důkazům navrženým v řízení o kasační stížnosti, neboť

pokračování

by se tím dostal do situace, kdy by nepřezkoumával závěry krajského soudu, ale zcela nově by věc posuzoval, což je zásadně v rozporu s principem řízení o kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadené usnesení krajského soudu proto dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud právním názorem uvedeným v tomto rozsudku vázán.

[19] S ohledem na § 109 odst. 3 s. ř. s. byl zrušen nejen výrok I. napadeného rozsudku, ale spolu s ním i výrok II. o nákladech řízení, neboť je na výroku I. závislý. Nejvyšší správní soud tak zrušil napadené usnesení ve všech jeho výrocích, jelikož výrok II. nemůže samostatně obstát. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3, větou první, s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu